

Àvia centenària

CARME TAUS JOVER, CENTENÀRIA

Complir cent anys de vida, o estar a prop dels cent anys, és un fet que es presenta sovint, d'un temps ençà a les Coves. Ens dona molta alegria aquesta singularitat perquè, generalment, són persones que han passat una vida de molts treballs, èpoques de guerra i carències, però tot s'ha resistit. Si, aquesta gent centenària, endemés, disfruten d'una salut i facultats físiques i mentals raonables es pot dir que han tingut la sort de rebre el premi gros de la loteria de la vida. Tant elles com tota la família ho viuen amb una satisfacció extraordinària i tots nosaltres ens alegrem, els felicitem i ens sumem a les celebracions.

Puix bé, el dia 17 de desembre de 2007 va complir cent anys la veïna de les Coves, Carme Taus Jover.

Si s'ha de ressaltar algun tret rellevant de la seua personalitat, pense que es podrien dir molts qualificatius que li quadrarien, però el més destacat seria el gaudir d'un caràcter dolç i alhora valent, decidit per a fer front a tot allò que es presenta.

Quan es conversa una estona amb Carme ens mostra una dona sociable, carinyosa i positiva. Al seu costat et sents bé. Sempre amb un somriure als llavis, està feliç de ser centenària i rebre l'enhorabona de la gent. Un xic abrumada per ser el centre d'atencions de tothom perquè com ha procurat passar per la vida sense fer soroll, li causa novetat tot aquest enrenou. Nogensmenys això, es presta de seguida, amb bona disposició, per a contestar unes preguntes per al Tossal Gros, referides a la seua llarga existència, la família estimada, les amistats, la filosofia de vida, i alguna que altra anècdota viscuda que ens fa gràcia. Cal senyalar que, malgrat ser centenària, Carme es conserva amb bona salut, amb plenes facultats que li permeten eixir al carrer, passejar, conversar amb tothom, desplaçar-se per casa i fer alguna feina casera, no obstant tindre mancança de visió, que deixa sorpreses a Paquita i Carmen, les seues renebodes que l'atenen al temps que també cuiden José Tomàs, el seu pare, de 97 anys, desitjós de celebrar els cent anys, com la seua tia Carme.

Conte'm com s'ha desenvolupat la seua vida.

Puix mira, sóc filla de Vicent Taus Traver i Vicenta Jover Zaragoza, nascuda al carrer de l'Hospital, batejada a la parròquia de l'Assumpció de les Coves. Dels germans sóc la que fa tretze. Els pares no sabien quin nom posar-me, se'ls havia acabat el repertori. Deien: posem-li Carmeta. No, que ja en vam tindre una de filla Carmeta i va morir, no siga que aquesta també es morgan. Tal vegada acampe, posem-li Carmeta. I així va ser. Mira si he acampat!

Avui dia sorprén el fet que una dona tinga tretze fills.

Sí, és veritat, jo vaig ser la darrera, vaig tancar la fàbrica. Sols vam sobreviure cinc germans: Francisco, que és el iaio de Paquita i Carmen; Francisca, que va emigrar a Xile

Carme i Vicent. Foto feta a la fira de novembre de les Coves per un fotògraf itinerant que parava a l'Hort de la Font

i sols ha vingut una vegada a Espanya; Centeta, María i jo. Els altres solien morir de nounats.

Digue'm el primer record d'infantesa que té

Són records del carrer de l'Hospital, aleshores es feia molta vida al carrer. Tenia dues veïnetes fadrines, Pepeta la Pandura i Guadalupe la Marquesa que em cuidaven. Era una nina per a elles i jo tenia deler de ser al seu coll. Ma mare em cridava i elles deien: No tinga por, que està ací amb nosaltres. És el primer record.

I després?

Em criava molt primeta, donava pena, el metge D. Julio ja no sabia què receptar per a que m'esbellussara. Li va suggerir a la mare que tal vegada un canvi d'aigües, seria convinent. La mare li ho va comunicar al pare que llavors treballava a França. Prenem el camí cap a França i ens instal·lem a Pomerols. Allí em va salvar la carn de cavall, no en volia d'altra. En tornar, D. Julio no em reconeixia.